

Знам за људе који су добили огроман новац за прелазак на тамну страну.

Кад кажем огроман, мислим на суме које су нама обичним смртницима огромне, нпр. за водитељку која је за трансфер у СНС јуришнице добила трособан стан на Врачару и 100к€ кеша. Знам за хетеросексуалну особу која је ступила у истополну везу с моћном СНС особом, да би осигурала позицију у пропагандном гласилу и добила стан у Београду на води. Знамо многи за човека који је уништио опозициону странку, кажу за 20к€ месечно годинама, и после за лукративну функцију преко баре. Знамо за естрадни пар који је фиктивни власник телевизије и за то накрцао милионе. Добијамо информације о броју милијардера у Србији, који су до 2012. имали СТР, или водали магарца за сликане по плажама, или били клошари бушних чарапа.

Знамо за ништарије које су опозициони беџ искористиле да би себи дигле цену при продаји политичкој мафији.

Видимо у својим окружењима разноразне битанге које нису имале ни за карту за превоз, а сад возе аутомобиле од стотину хиљада еура, имају брдо некретнина и „бизнисе“.

А највише је „плави мост“ примера - људи који су се продали за сигурица посао, за додатак у управном одбору, за функцијицу с фондом за репрезентацију.

Била сам својевремено на састанку с особом која ми је нудила новац да бих постала потпредседница покрета/странке у оснивању који је требало да глуми опозицију. С понуде од 10к€ и пре попијеног еспреса подигла сам себи цену на 50к€. После ми је било криво што нисам имала јачи стомак за ту сподобу, да издржим дуже и видим до ког износа бих се исценкала.

Позвао ме је својевремено познаник из прошлости ког сам скоро заборавила, обрадовала сам му се, не сетивши се у моменту да сам га раније видела на СНС митингу. Другарски ми је објаснио да не би тражили од мене да се експонирам, да је довољно да заћутим и да „не треба да бринем за лову до краја живота“.

Ал' ово су приче о хај клас проституцији, када човек свесно реши да се прода. С обзиром на чињеницу да се нико до њих (а само јавно познатих знамо десетине) није „покајао“, није признао у чему је учествовао (не рачунам Беливука), колико је наплатио бешчашће, рачунам да су то људи којима је проституисање природно стање, који немају етичка и морална ограничења, гледају своју задницу и „колико сам добар“ из сваког односа и ситуације у животу.

*огромну ограду правим за случајеве кад је неке његов близак тешко болестан, кад од новца за лечење зависи живот, тада имам апсолутно разумевање за продају душе ђаволу.

Размишљам о другом соју људи - о човеку који верује да има добро-лоше вагу у себи, коме је стало до мишљења породице, пријатеља, људи од интегритета. Који себе убеди да је у реду да једном ногом пређе у лоше зарад запослења, „удомљавања“ детета у државну службу, могућности да замени стари телевизор, сигурности да сваког месеца напуни фрижидер.

Погледа око себе и види да се „сви сналазе“, само он никако да стигне до зелене гране. Седи у канцеларији с пластифицином идиоткињом која је једва научила да користи рачунар да би по цео дан писала гадости у коментарима на порталима, док се њему гомилају предмети

Погледа око себе и види да се „сви сналазе“, само он никако да стигне до зелене гране. Седи у канцеларији с пластифицином идиоткињом која је једва научила да користи рачунар да би по цео дан писала гадости у коментарима на порталима, док се њему гомилају предмети. Понижава га директор, нпр. онај болид, по занимању хулигански пајтос Детета. Не може да одведе породицу на море, да купи детету патике од 200€, а споменута идиоткиња долази на посао у порно гардероби која кошта хиљаде еура.

Пријатељ није хтео да иде на митинг - добио је отказ. Прочитао је да је наставник који је подржао своје ђаке отеран с посла, да сад ради као достављач за минималац. Зна да су отпустили професоре који су стајали уз своје студенте, а да би их отпустили, клекли су професори који мисле да су исправни, ал' хоће на море, хоће бољи ауто, да купе супрузи бендирану ташну. И мноштво примера оних који су пропали јер нису хтели да се продају, и оних који су „успели“.

Па се запита да ли је будала, за шта се бори, да ли вреди остати себи доследан.

Врх Цркве у трци с брнабић за понизност Газди и у трци с малим за грабљење плена. Полиција је приватна гарда неоствареног хулигана, војска на ногама, тужлаштво ћути и служи. Ови „наши“ се стално свађају, да л' опозиција икад може нешто да уради, ко за кога ради у тим странкама, да ли ће студенти пући у својој наивној надмености и под утицајима ко зна кога, могуће да ће и следећи да краду кад дођу на власт... Професори и наставници подигли беле заставе, сад их секу једног по једног - и ништа; суде студентима као да су ћаци криминалци - ништа; темељно припремају убијање Н1 и Нове - ништа; проглашавају аналитичаре за терористе - ништа; независни прихватили да глуме да РЕМ функционише - и ништа; у Београду уводе криминалну параполицију - и ништа; чекају се избори више од годину дана, зле силе склапају мозаик за сигурица намештаљку, храбримо једни друге извесношћу тријумфа аматера ... и можда опет буде ништа.

Професори и наставници подигли беле заставе, сад их секу једног по једног - и ништа;

суде студентима као да су ћаци криминалци - ништа; темељно припремају убијање Н1 и Нове - ништа; проглашавају аналитичаре за терористе - ништа; независни прихватили да глуме да РЕМ функционише - и ништа; у Београду уводе криминалну параполицију - и ништа

Свака недемократска власт/владар воли „народ“, народ је бројна група, маса која се сведе на „ура“ и „уаа“, на плитке идеје, једноставне пароле, поједностављивања, генерализације, на страх и обећање имагинарне награде.

Непријатељи недемократских власти су индивидуе, људи који се не повијају, који инспиришу, дају снагу слабима, дају животу смисао већи од „у се, на се и пода се“

Да кроз историју нису постојали индивидуалци који су одбијали да плутају низводно „с народом“, који су били спремни да плате цену свог интегритета и идеја, не би ни било цивилизације. Не би било јунака на којима сваки народ гради свој идентитет. Уосталом, не би било ни религије какву знамо.

У сваком времену тешко је победити личне страхове, несигурности, сујету. У најгорим временима најтежи су исправни избори, праве одлуке. Некад се чини да светлост никад неће доћи, а она је иза угла. Када останемо сами са собом, у 99% случајева знамо шта је исправно.

Овај текст моли све вас који мислите да нема смисла, да „за идеале гину будале“, да се ваше присуство у маси не броји, да ћете завршити с магарећим ушима, или да сте се направљеним „компромисима“ неповратно сврстали на страну злог и да нема назад... не одустајте од себе!

Општи суноврат ситно броји до краја, можда будућност неће донети цвеће, можда се узалуд надамо, можда, можда... Ал' ако немамо јасан план да своју децу пошаљемо далеко, да се никад не врате, да ми одемо далеко и да се никад не вратимо, наилази време које ће обележити наше животе.

Можемо ми то!

(biljanalukic.blogspot.com)